

ningslovgivningen, hvor Tiltalte ofte ved Siden af at blive idømt en lille Bøde, tilpligtes at udrede en meget betydelig Erstatning eller paalægges andre vidtgaende Følger, f. Eks. Nedrivning af en ulovlig opført Bygning. I saadanne Sager, hvor ikke selve Bøden men Dommens andre Følger er det væsentlige for Tiltalte, findes denne at burde have Adgang til overfor Justitsministeriet at fremsætte Andragende om Anketilladelse indenfor en lignende Frist, som den der i Følge Retsplejelovens § 436 er Ankefrist for borgerlige Underretssager. At gaa saa vidt som at hjemle Tiltalte en ubetinget Ret til indenfor en Frist af 4 Uger at paaanke saadanne Domme, mener man derimod ikke at kunne foreslaa, særlig under Hensyn til at der her er Tale om Paaanke i Straffeprocessens Former.

Det er ligeledes Sammenligningen med den borgerlige Rets Regler (Lovens § 225 Nr. 1), der har ført til at fiksere Grænsen for Erstatningen til 800 Kr.

Til § 36.

Forslaget gaar ud paa at udvide den Nævningerne tilkommende Adgang til at gøre Indstilling til Justitsministeriet om Domfældtes Benaadning til ogsaa at gælde Sager, under hvilke Domfældte er dømt til Døden, idet der ikke skønnes at være Grund til, at Nævningerne ikke ligesaavel skal have denne Adgang i disse Sager som i andre Straffesager.

Til § 37.

I Følge Retsplejelovens § 1018 kan Optagelse af Forhør ved Undersøgelsesret finde Sted i samme Omfang som hidtil i

en Række nærmere angivne Tilfælde, f. Eks. angaaende stedfundne Ildebrande og Ulykkestilfælde. Som et saadant Tilfælde foreslaas det — for at udelukke Tvivl — udtrykkelig at nævne Undvigelse af Fanger fra Fængslerne, jfr. med Hensyn til den hidtil gældende Ordning, Justitsministeriets Cirkulære Nr. 254 af 29. November 1894 angaaende Optagelse af Forhør ved Undvigelse af Arrestanter fra Arresthusene.

Til § 38.

Forslaget gaar ud paa at forlænge det Tidsrum efter Retsplejelovens Ikrafttræden, i hvilket Justitsministeren er bemyndiget til i de kollegiale Retter — herunder dog ikke indbefattet Højesteret — at konstituere i alt indtil 5 overtallige Dommere fra 2 Aar til 4 Aar.

Det har nemlig vist sig ganske nødvendigt at gøre Brug af denne Bemyndigelse, særlig til Fordel for Østre Landsret og Sø- og Handelsretten i København, og man kan med Sikkerhed forudse, at i hvert Fald disse to Domstole ikke heller i den først kommende Tid vil kunne overkomme det dem paahvilende Arbejde med det dem normerede Antal Dommere, i hvilken Henseende bemærkes, at den i Lovforslagets § 30 foreslaaede Udvidelse af Underretternes Kompetence ikke kan antages at ville medføre nogen væsentlig Formindskelse af Landsretternes Arbejde. Naar man mener at kunne indskrænke sig til at foreslaa en Forlængelse af den midlertidige Ordning i Stedet for en varig Forøgelse af Dommernes Antal, skyldes det, at man ikke finder paa nærværende Tidtpunkt at kunne stille Forslag om den endelige Ordning af disse Forhold.